ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (τέταρτο τμήμα)
της 10ης Ιουνίου 1987 *

Στην υπόθεση 307/85,

Α. Γαβανάς, αναθεωρητής στην Οικονομική και Κοινωνική Επιτροπή, κάτοικος Βρυξελλών, εκπροσωπούμενος και επικουρούμενος από το δικηγόρο Λουξεμβούργου V. Biel, 18 A, rue de Glacis, ο οποίος είναι και αντίκλητος,

προσφεύγων,

κατά

Οικονομικής και Κοινωνικής Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενης από το διευθυντή προσωπικού C. A. F. d' Ansembourg, επικουρούμενο από το δικηγόρο Βρυξελλών R. O. Dalcq, avenue Franklin Roosevelt 56, 1050 Βρυξέλλες, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Jörg Käser, διευθυντή της νομικής υπηρεσίας της Ευρωπαϊκής Τράπεζας Επενδύσεων, 100, boulevard Konrad-Adenauer,

και

Συμβουλίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενου από το δικηγόρο Βρυξελλών D. Lagasse, avenue Franklin Roosevelt 82, 1050 Βρυξέλλες, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Jörg Käser της Ευρωπαϊκής Τράπεζας Επενδύσεων,

καθών,

που έχει ως αντικείμενο την ακύρωση του διαγωνισμού CES/LA/57/83 και, κατά συνέπεια, της αποφάσεως περί διορισμού του Τσ., στη θέση του προϊσταμένου του τμήματος ελληνικής μεταφράσεως, που πραγματοποιήθηκε με απόφαση του Συμβουλίου της 29ης Ιανουαρίου 1985,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τέταρτο τμήμα)

συγκείμενο από τους Κ. Κακούρη, πρόεδρο τμήματος, T. Koopmans και G. C. Rodríguez Iglesias, δικαστές,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

γενικός εισαγγελέας: C. O. Lenz
γραμματέας: S. Hackspiel, υπάλληλος διοικήσεως

λαμβάνοντας υπόψη την έκθεση για την επ' ακροατηρίου συζήτηση και κατόπιν της προφορικής διαδικασίας της 13ης Νοεμβρίου 1986,

αφού άκουσε το γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 21ης Ιανουαρίου 1987,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη γραμματεία του Δικαστηρίου στις 11 Οκτωβρίου 1985, ο Αντώνιος Γαβανάς, υπάλληλος της Οικονομικής και Κοινωνικής Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (στο εξής: ΟΚΕ), άσκησε προσφυγή με την οποία ζητεί την ακύρωση α) του διαγωνισμού CES/LA/57/83 για την πλήρωση της θέσεως του προϊσταμένου του τμήματος μεταφράσεως ελληνικής γλώσσας και β) της αποφάσεως περί διορισμού στην εν λόγω θέση του Τσ., την οποία έλαβε το Συμβούλιο στις 29 Ιανουαρίου 1985.

2 Στην έκθεση για την επ' ακροατηρίου συζήτηση, αναπτύσσονται διεξοδικώς τα πραγματικά περιστατικά, η διαδικασία, οι ισχυρισμοί και τα επιχειρήματα των διαδίκων. Τα στοιχεία αυτά της δικογραφίας δεν επαναλαμβάνονται παρακάτω, παρά μόνον καθόσον απαιτείται για να σχηματίσει κρίση το Δικαστήριο.

I — Επί του παραδεκτού

A — *Ως προς την παθητική νομιμοποίηση του Συμβουλίου*

3 Οι καθών υποστηρίζουν ότι η προσφυγή δεν έπρεπε να στραφεί κατά του Συμβουλίου, αλλά μόνον κατά της ΟΚΕ στην οποία αποδίδονται οι προσβαλλόμενες πράξεις. Το Συμβούλιο ενήργησε, στην προκειμένη περίπτωση, μόνο ως αρχή αρμόδια για το διορισμό των υπαλλήλων ορισμένων βαθμών της ΟΚΕ, δυνάμει του άρθρου 57, πρώτο εδάφιο, τρίτη περίπτωση, του εσωτερικού κανονισμού της ΟΚΕ, της 19ης Αυγούστου 1974 (ΕΕ L 228, σ. 1).

4 Η ΟΚΕ εξομοιούται, δυνάμει του άρθρου 1 του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως των υπαλλήλων, με τα όργανα των Κοινοτήτων σε ό,τι αφορά την εφαρμογή του εν λόγω κανονισμού.

5 Σύμφωνα με το άρθρο 2 του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως, « κάθε όργανο καθορίζει τις αρχές οι οποίες ασκούν εντός αυτού τις εξουσίες που περιέρχονται, σύμφωνα με τον παρόντα κανονισμό, στην αρμόδια για τους διορισμούς αρχή. Οι αρχές οι οποίες ασκούν έναντι των υπαλλήλων της Οικονομικής και Κοινωνικής Επιτροπής τις εξουσίες που περιέρχονται, σύμφωνα με τον παρόντα κανονισμό, στην αρμόδια για τους διορισμούς αρχή, καθορίζονται από τον κανονισμό της επιτροπής αυτής ».

6 Το προαναφερθέν άρθρο 57 του εσωτερικού κανονισμού της ΟΚΕ ορίζει ότι οι εξουσίες αυτές ασκούνται, σε ό,τι αφορά τους υψηλότερους βαθμούς στους οποίους περιλαμβάνεται και ο βαθμός LA 3, « κατόπιν προτάσεως του Γραφείου, από το Συμβούλιο, με σύμφωνη γνώμη της Επιτροπής ως προς την εφαρμογή των άρθρων 1, 13, 15, παράγραφος 2, 16, 22, 29 έως 32, 38, 40, 41, 49, 50, 51, 78 και 87 έως 90, του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως των υπαλλήλων ».

7 Όπως τόνισε το Δικαστήριο στην απόφασή του της 7ης Απριλίου 1965 (Müller, 28/64, Rec. σ. 307), από το άρθρο 2 του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως συνάγεται « ότι η ΑΔΑ ενεργεί επ' ονόματι του οργάνου που την όρισε με αποτέλεσμα οι πράξεις που επηρεάζουν τη νομική κατάσταση των υπαλλήλων και μπορούν να τους προξενήσουν βλάβη πρέπει να αποδίδονται στο όργανο στο οποίο υπηρετούν ». Εξάλλου, σύμφωνα με την εν λόγω απόφαση, η προσφυγή πρέπει να στρέφεται κατά του οργάνου από το οποίο προέρχεται η βλαπτική πράξη ».

8 Συνεπώς, το Συμβούλιο ασκώντας τις εξουσίες της ΑΔΑ, κατ' εφαρμογή του προαναφερθέντος άρθρου 57 του εσωτερικού κανονισμού της ΟΚΕ, ενεργεί επ' ονόματι της τελευταίας. Συνεπώς, σε περιπτώσεις όπως η παρούσα, η προσφυγή πρέπει να στρέφεται κατά της ΟΚΕ.

9 Κατά συνέπεια, η παρούσα προσφυγή είναι απαράδεκτη, καθόσον στρέφεται κατά του Συμβουλίου.

Β — *Ως προς το παραδεκτό λόγων που αφορούν διαδικαστικές πλημμέλειες του διαγωνισμού*

10 Ο προσφεύγων διατυπώνει σειρά λόγων ακυρώσεως που αναφέρονται σε προβαλλόμενες πλημμέλειες: α) ως προς τη διοργάνωση, τη διεξαγωγή και τα αποτελέσματα

του διαγωνισμού και β) κατά το διορισμό του Τσ. Η ΟΚΕ υποστηρίζει ότι οι λόγοι που προβάλλονται κατά του διαγωνισμού είναι απαράδεκτοι.

11 Καταρχάς, υποστηρίζει η ΟΚΕ, ο προσφεύγων δεν έχει συμφέρον για την ακύρωση του διαγωνισμού, καθόσον με την προσφυγή του δεν ζήτησε την ακύρωση της αποφάσεως διορισμού και περιορίστηκε να ζητήσει να αναγνωριστεί ότι ο διορισμός « στερείται ερείσματος ».

12 Η ένσταση δεν μπορεί να γίνει δεκτή. Είναι, βεβαίως, αληθές ότι στα αιτήματα της προσφυγής αναφέρεται ότι « ο διορισμός του Τσ., στερείται ερείσματος ». Ωστόσο, τόσο από τη διοικητική ένσταση, όσο και από την προσφυγή στο σύνολό της και ιδίως από το αντικείμενό της, όπως το προσδιορίζει ο προσφεύγων, συνάγεται ότι ζητείται η ακύρωση του διαγωνισμού και του διορισμού που επακολούθησε βάσει αυτού του διαγωνισμού.

13 Η ΟΚΕ, θεωρεί, εξάλλου, την προσφυγή ως εκπρόθεσμη, καθόσον προβάλλει πλημμέλειες των πράξεων της εξεταστικής επιτροπής· ο προσφεύγων θα έπρεπε να ασκήσει την προσφυγή του κατά των εν λόγω πράξεων απευθείας, χωρίς να υποβάλει προηγουμένως διοικητική ένσταση και, κατά συνέπεια, δεν μπορούσε να βασίζεται στην προθεσμία της διοικητικής ενστάσεως, προκειμένου να καθορίσει την προθεσμία της προσφυγής.

14 Ούτε η ένσταση αυτή είναι βάσιμη. Σύμφωνα με πάγια νομολογία του Δικαστηρίου (βλέπε, ιδίως, απόφαση της 5ης Απριλίου 1979, Orlandi, 117/78, Rec. σ. 1613), καίτοι η προηγούμενη διοικητική ένσταση κατά αποφάσεως της εξεταστικής επιτροπής διαγωνισμού δεν είναι απαραίτητη προϋπόθεση για το παραδεκτό της προσφυγής, δεν μπορεί, ωστόσο, να έχει ως αποτέλεσμα να καθιστά εκπρόθεσμο τον προσφεύγοντα ο οποίος ανέμενε απάντηση στη διοικητική του ένσταση.

15 Τέλος, η ΟΚΕ προβάλλει κατ' ένσταση το απαράδεκτο των λόγων που στηρίζονται σε πλημμέλειες του διαγωνισμού, επειδή ο προσφεύγων συναίνεσε και, συνεπώς, παραιτήθηκε από τη δυνατότητα να ζητήσει την ακύρωση του διαγωνισμού, εφόσον δεν διαμαρτυρήθηκε κατά της διοργανώσεώς του, ούτε κατά των αποτελεσμάτων του.

16 Η ένσταση αυτή, πρέπει επίσης, να απορριφθεί. Δεδομένου ότι μπορεί να προβληθεί ο παράνομος χαρακτήρας των πράξεων που κατέληξαν στη βλαπτική πράξη, ιδίως των πράξεων της εξεταστικής επιτροπής, στο πλαίσιο προσφυγής κατά της τελικής αποφάσεως, της οποίας αποτελούν προπαρασκευαστικές πράξεις, δεν μπορεί να συναχθεί συναίνεση του προσφεύγοντος, επειδή δεν άσκησε απευθείας προσφυγή κατά των πράξεων της εξεταστικής επιτροπής.

II — Επί της ουσίας

Α — *Το παράνομο της διαδικασίας του διαγωνισμού*

17 Ο προσφεύγων ισχυρίζεται ότι η γραμματεία της ΟΚΕ ήταν αναρμόδια να διοργανώσει το διαγωνισμό. Αρμόδια αρχή, δυνάμει του άρθρου 57 του εσωτερικού κανονισμού της ΟΚΕ, είναι το Συμβούλιο. Πρόκειται για ακυρότητα δημοσίας τάξεως.

18 Είναι ακριβές ότι δυνάμει του προαναφερθέντος άρθρου 57 του εσωτερικού κανονισμού της ΟΚΕ οι εξουσίες της ΑΔΑ, σε περιπτώσεις όπως η παρούσα, ασκούνται από το Συμβούλιο, κατόπιν προτάσεως του Γραφείου της ΟΚΕ και με τη σύμφωνη γνώμη της Επιτροπής. Μεταξύ των εν λόγω εξουσιών αναφέρονται ρητώς εκείνες του άρθρου 29, παράγραφος 1, του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως που αφορούν την έναρξη της διαδικασίας διαγωνισμού και εκείνες του άρθρου 30 που αφορούν το διορισμό της εξεταστικής επιτροπής.

19 Όπως προκύπτει από τη δικογραφία, η διάταξη αυτή ερμηνεύτηκε και εφαρμόστηκε ανέκαθεν από τα οικεία όργανα και την ΟΚΕ υπό την έννοια ότι η ΟΚΕ δεν κωλύεται να προχωρήσει στη διοργάνωση και τη διεξαγωγή του διαγωνισμού υπό τη σιωπηρή έγκριση του Συμβουλίου και της Επιτροπής, που διατηρούν, ωστόσο, την εξουσία τους παρεμβάσεως. Η ερμηνεία αυτή είναι σύμφωνη με τις ανάγκες της ευελιξίας και της ταχύτητας κατά τη λειτουργία της διοικήσεως.

20 Εξάλλου, στην προκειμένη περίπτωση, η έγκριση του Συμβουλίου και της Επιτροπής προκύπτει από το γεγονός ότι τα όργανα αυτά συνέπραξαν, χωρίς να προβάλουν αντιρρήσεις, στην πράξη με την οποία περατώθηκε η διαδικασία, δηλαδή στην πράξη διορισμού.

21 Κατά συνέπεια, ο λόγος αυτός πρέπει να απορριφθεί.

22 Ο προσφεύγων υποστηρίζει, επίσης, ότι η μείωση του ορίου ηλικίας σε σχέση με τον προηγούμενο διαγωνισμό είναι παράνομη, διότι απέβλεπε να ευνοήσει τον Τσ., παρέχοντάς του τη δυνατότητα να μετάσχει στο διαγωνισμό.

23 Καταρχήν, ο καθορισμός ορίου ηλικίας, στο πλαίσιο μιας χρηστής διοικήσεως, είναι αποτέλεσμα εκτιμήσεων που ανάγονται στο συμφέρον της υπηρεσίας. Στην παρούσα περίπτωση, προκύπτει από τη δικογραφία ότι διαγωνισμός που είχε διοργανωθεί προηγουμένως, δεν απέδωσε αποτελέσματα. Από κανένα στοιχείο της δικογραφίας δεν προκύπτει ότι σκοπός της μειώσεως του ορίου ηλικίας δεν ήταν το να διευρυνθεί ο αριθμός υποψηφίων, προς διευκόλυνση καλύτερης επιλογής, αλλά το να ευνοηθεί ορισμένος υποψήφιος.

24 Κατά συνέπεια, ο λόγος αυτός πρέπει επίσης να απορριφθεί.

25 Ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι υπήρξε θύμα δυσμενών διακρίσεων στο πλαίσιο της διαδικασίας του διαγωνισμού. Επικαλείται, σχετικώς, το γεγονός ότι κατά τον πρώτο διαγωνισμό του είχε απαγορευτεί να ασκεί τα καθήκοντα του προϊσταμένου του τμήματος ελληνικής μεταφράσεως, ενώ ο Τσ., ασκούσε τα καθήκοντα αυτά κατά τη διάρκεια του επιδίκου διαγωνισμού. Επίσης, από τον Μάρτιο του 1983, ο γενικός διευθυντής της ΟΚΕ, πρόεδρος της εξεταστικής επιτροπής, συνεργάστηκε με τον Τσ. για υπηρεσιακές ανάγκες, κρατώντας τον προσφεύγοντα στο περιθώριο.

26 Χωρίς να απαιτείται να εξεταστεί η ακρίβεια των ισχυρισμών του προσφεύγοντος, πρέπει να τονιστεί ότι η άσκηση της διακριτικής εξουσίας που διαθέτει η διοίκηση κατά την οργάνωση των υπηρεσιών της δεν μπορεί να επηρεάσει τα αποτελέσματα του διαγωνισμού και δεν μπορεί, συνεπώς, να θεωρηθεί ως πλημμέλεια, συνεπαγόμενη το παράνομο του διαγωνισμού.

27 Συνεπώς, και ο λόγος αυτός πρέπει να απορριφθεί.

28 Ο προσφεύγων ισχυρίζεται ότι το κείμενο μεταφράσεως που δόθηκε προς αναθεώρηση σε όσους έλαβαν μέρος στη γραπτή εξέταση, ήταν νομικό κείμενο και όχι — όπως προέβλεπε η προκήρυξη του διαγωνισμού — κείμενο γενικού χαρακτήρα.

29 Το επιχείρημα αυτό δεν στηρίζεται σε κανένα γεγονός. Όπως προκύπτει από το σημείο 7, στοιχείο δ), της προκηρύξεως του διαγωνισμού, που αφορά τη « φύση των εξετάσεων », ο χαρακτήρας του προς αναθεώρηση κειμένου δεν είχε προσδιοριστεί. Συνεπώς, η εξεταστική επιτροπή ήταν ελεύθερη να επιλέξει το κείμενο των εξετάσεων. Εξάλλου, το νομικό κείμενο δεν είναι άσχετο προς τη φύση των εργασιών που συνδέονται με την προς πλήρωση θέση και με τα προσόντα που απαιτούσε η προκήρυξη του διαγωνισμού.

30 Ο προσφεύγων προσάπτει, τέλος, στην εξεταστική επιτροπή ότι υπερέβη τα όρια των αρμοδιοτήτων της, εξετάζοντας την προσωπικότητα των υποψηφίων.

31 Ούτε ο λόγος αυτός είναι βάσιμος. Όπως προκύπτει από τη δικογραφία, η εξεταστική επιτροπή αναφέρθηκε στην προσωπικότητα των υποψηφίων, μόνο καθόσον αυτό ήταν απαραίτητο για να κριθεί η ικανότητά τους να εκπληρώσουν τα καθήκοντα που συνδέονται με τη θέση τους. Ενεργώντας κατ' αυτό τον τρόπο, η εξεταστική επιτροπή απλώς ήλεγξε τα απαιτούμενα με την προκήρυξη κενής θέσης 84/81 προσόντα των υποψηφίων, μεταξύ των οποίων περιλαμβάνεται « η ικανότητα διευθύνσεως μιας διοικητικής μονάδας ... ».

B — *Το παράνομο της διαδικασίας διορισμού*

32 Ο προσφεύγων ισχυρίζεται ότι η πρόταση του Γραφείου της ΟΚΕ προς το Συμβούλιο, της 17ης Οκτωβρίου 1984, περί διορισμού του Τσ. είναι παράνομη. Αφενός μεν, ο γενικός γραμματέας της ΟΚΕ, κατά την επιλογή από τον πίνακα επιτυχόντων που κατάρτισε η εξεταστική επιτροπή, άσκησε αποφασιστικές εξουσίες τις οποίες δεν είχε, προτείνοντας τον Τσ., χωρίς να αναφερθεί στους άλλους υποψηφίους που περιελάμβανε ο πίνακας επιτυχόντων· αφετέρου δε, η πρόταση του Γραφείου δεν έγινε μετά από συγκριτική εξέταση των προσόντων των υποψηφίων. Δεδομένου ότι ο προσφεύγων είχε καταταγεί στην ίδια σειρά με τον Τσ., στον πίνακα επιτυχόντων, η εξέταση αυτή θα έπρεπε να καταλήξει στην επιλογή του, διότι ήταν μεγαλύτερος στην ηλικία και είχε μεγαλύτερη επαγγελματική πείρα.

33 Πρέπει να τονιστεί ότι, όπως προκύπτει από τον πίνακα επιτυχόντων στον επίδικο διαγωνισμό και από τη δικογραφία, ο Τσ. ήταν πρώτος στον πίνακα επιτυχόντων και ο προσφεύγων δεύτερος, τα δε προσόντα του, κατά την άποψη της εξεταστικής επιτροπής, δεν ήταν καλύτερα από τα προσόντα του Τσ.

34 Στα πρακτικά της 274ης συνεδριάσεως του Γραφείου της ΟΚΕ, της 17ης Οκτωβρίου 1984, αναφέρεται ότι έγινε προσεκτική εξέταση όλων των υποψηφίων, σύμφωνα με τη διαδικασία που προβλέπει ο κανονισμός υπηρεσιακής καταστάσεως. Όπως προκύπτει από τη δικογραφία, όλα τα μέλη του Γραφείου είχαν στη διάθεσή τους τον πίνακα των επιτυχόντων και μπορούσαν να προκαλέσουν συζήτηση εάν το έκριναν αναγκαίο.

35 Ενόψει αυτών των στοιχείων, ο λόγος αυτός πρέπει, επίσης, να απορριφθεί.

Γ — *Κατάχρηση εξουσίας*

36 Ο προσφεύγων ισχυρίζεται ότι η όλη διαδικασία του διαγωνισμού, μέχρι το διορισμό του Τσ., έγινε κατά κατάχρηση εξουσίας. Ισχυρίζεται ότι ο διορισμός του Τσ. είχε αποφασιστεί πολύ πριν από τη διοργάνωση του διαγωνισμού. Θεωρεί ότι αυτό προκύπτει, ιδίως, από τα ακόλουθα στοιχεία που εξετάστηκαν στο πλαίσιο της έρευνας των προηγουμένων λόγων: τη μείωση του ορίου ηλικίας, τον προβαλλόμενο αποκλεισμό του προσφεύγοντος από τη συνεργασία με τους ιεραρχικούς προϊσταμένους του για τις υποθέσεις του τμήματος ελληνικής μεταφράσεως, την εξέταση της προσωπικότητας των υποψηφίων στην οποία προέβη η εξεταστική επιτροπή και την έλλειψη συγκριτικής εξετάσεως των υποψηφίων που πρότεινε το Γραφείο της ΟΚΕ στο Συμβούλιο. Ο προσφεύγων προσθέτει το γεγονός ότι ο γενικός διευθυντής, πρόεδρος της εξεταστικής επιτροπής, προδίκασε την απόφαση της ΑΔΑ πληροφορώντας στις 19 Ιουλίου 1984 τον Τσ. ότι θα διοριστεί προϊστάμενος του ελληνικού τμήματος, καθώς και το γεγονός ότι ο Τσ. άρχισε να ασκεί εμφανώς τα καθήκοντα του προϊσταμένου του τμήματος πριν ακόμα διοριστεί, οργανώνοντας μάλιστα γιορτή για το γεγονός αυτό.

37 Πρέπει να υπομνηστεί ότι κατάχρηση εξουσίας θεωρείται ότι υπάρχει μόνον όταν αποδεικνύεται επαρκώς, από νομικής απόψεως, ότι η ΑΔΑ, προβαίνοντας στην επίδικη πράξη, επιδίωξε την πραγμάτωση σκοπού διαφορετικού από εκείνον που προβλέπεται κατά νόμο (απόφαση της 25ης Νοεμβρίου 1976, Küster, 123/75, Συλλογή σ. 1701).

38 Στην παρούσα περίπτωση, κανένας από αυτούς τους ισχυρισμούς του προσφεύγοντος δεν συνιστά τέτοια απόδειξη. Εξάλλου, οι ισχυρισμοί που αναφέρονται στη μείωση του ορίου ηλικίας, στον αποκλεισμό του προσφεύγοντος από τη συνεργασία με τους ιεραρχικούς προϊσταμένους του, στην εξέταση της προσωπικότητας των υποψηφίων και στην έλλειψη συγκριτικής εξετάσεως των υποψηφίων που περιελήφθησαν στον πίνακα επιτυχόντων, απερρίφθησαν πιο πάνω. Ο ισχυρισμός ότι ο γενικός διευθυντής προδίκασε την απόφαση της ΑΔΑ, δεν αποδείχτηκε· πράγματι, η ΟΚΕ ισχυρίστηκε, χωρίς να αντικρουστεί, ότι ο γενικός διευθυντής κάλεσε απλώς τόσο τον προσφεύγοντα όσο και τον Τσ. για να τους ενημερώσει για το αποτέλεσμα του διαγωνισμού και για τη διαβίβαση του πίνακα επιτυχόντων στο Γραφείο της ΟΚΕ. Τέλος, το γεγονός ότι ο Τσ. ασκούσε καθήκοντα προϊσταμένου τμήματος και έδωσε γιορτή, δεν αποδεικνύει κατάχρηση εξουσίας εκ μέρους της ΑΔΑ.

39 Δεδομένου ότι κανείς από τους λόγους του προσφεύγοντος δεν έγινε δεκτός, η προσφυγή πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό της ως αβάσιμη.

Επί των δικαστικών εξόδων

40 Σύμφωνα με το άρθρο 69, παράγραφος 2, του κανονισμού διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα. Ωστόσο, σύμφωνα με το άρθρο 70 του κανονισμού διαδικασίας, τα έξοδα στα οποία υποβάλλονται τα όργανα σε περιπτώσεις προσφυγών υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, δεν αποδίδονται.

Για τους λόγους αυτούς

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τέταρτο τμήμα)

αποφασίζει:

1) Απορρίπτει την προσφυγή.

2) Οι διάδικοι φέρουν τα δικαστικά τους έξοδα.

Κακούρης Koopmans Rodríguez Iglesias

Δημοσιεύτηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 10 Ιουνίου 1987.

Ο γραμματέας

P. Heim

Ο πρόεδρος του τετάρτου τμήματος

Κ. Κακούρης